

Cուտով կրոլորի մեկ տասնա-
մյակը, ինչ վայելում ենք մեր
անկախությունը: Ի՞նչ ենք
շահել, ինչ ենք կորցրել մենք, մշա-
կույթի գործիչներս: Տարղունակ թե-
մա է համախումբ հարցերով: Այսօր
մեծ մտահղողության առարկան հե-
ռուսատեսությունն է, որ նույնպես
հսկայական բնագավառ է: Դիտելով
մեր հեռուստատեսության հաղոր-
դումները, զգում ես, որ մի եռան-
դուն, կարող սերունդ է եկել, որը սա-
կայն չունի նախորդների ոչ փորձը,
ոչ գիտելիքները, ոչ արհեստավարժու-
թյունը, բայց զործ անելու մղում ու-
նի: Մեդյունի», որ խարխափում է
Զի՞ ուզում սովորել, «աշխարհն ի-
րենո՞վ է սկսում». թե՝ դարձաղես
չկան մարդիկ, ումից դիմի սովորի:
Զէ՞ որ հիմա մենք ենք մեր տերը, ոչ
հսկող, ոչ արգելակող կա, ոչ էլ օգ-
նող: Զկա՞ն, ինչո՞ւ, չէ՞ որ մի մեծ
զանգված՝ բատերական, կոնսերվա-

Սա մահած դահանջ չէ. Եկրանի գեղագիտության կարեւորագույն բաղկացուցիչն է եւ ոլես և դահանի ամեն ու, ով հարգում է իրեն, իր գործը, այն ժողովրդին, ուս առջեւ հանդես է գալիս: Դարձյալ հեռուս չգնանք: Նայենք մանուկներին նվիրված երկու հաղորդաւորերը. «Դեմքաների դաւ» և «Պատշիկ-Ծստիկը». Տեսե՛, թէ ինչողիսից երմությամբ ու հմայլով է այն վարում Նոնա «մոռակույրը» և որևան թռւնած, ալարկու ու ֆլեգմատիկ մյուսը: Դիտում ես ու խորհում. գուցե լավ կազմակերպիչ է, դրա՞ն է բերում (հիմա դրա նշանակությունն ո՞վ կմիտի). այդ դեմքում մի՞թէ վիրավորական կլինի, եթե նմանները քողնվեն իրեւ հեղինակ-խմբագիր, իսկ տեսաց հանձնել հաղորդավարին: Եթե, դրվածը սկզբունքային լինի՝ ոչ ու չի վիրավորվի: Ժամանակին ոչ ու չեր վիրավորվում, եթ

շագրավ որոնումներ կան (իհատկա-
դես «3-րդ ալիք» եւ Ա1+») եւ բգում
է, անկառավարելի է դարձել, սա-
կայն մեր կարծիքով, առաջին ալի-
քը դեմք է սարբերվի բոլորից: Իսկ
դրա համար նրան դետական հատուկ
նյութական աջակցություն է դեմք,
որդեսզի «վազք» չունենա դրան
բերող ամեն կարգի գովազդի ու
խաղերի, կասկածելի որակի տեսա-
ժաղավագենների հետեւից: Բնական է,
եթերի սեւեռումի առարկան կլինինեն
մեր դետուրյան ու ժողովրդի առաջ-
նային կարեւորության ծրագրերը:
Կարծում ենք, որ նրան հեղինակու-
թյուն կրեթեն ոչ միայն այդ խնդիր-
ների խոր ու լուրջ արձարժումները,
այլև գեղարվեստական լուծումնե-
րը, ինա հեղինակային, ռեժիսորա-
կան, օմերատորական հղացումներն
ու հաղորդավարական մատուցումը:
Իսկ դա հնարավոր չէ՝ առանց նվի-
րյալ ու արհետավարժ մարդկանց.

Վերջապես նայենք իւսումնական

Ուշադրություն հեռուստելիրանի գեղագիտությանը

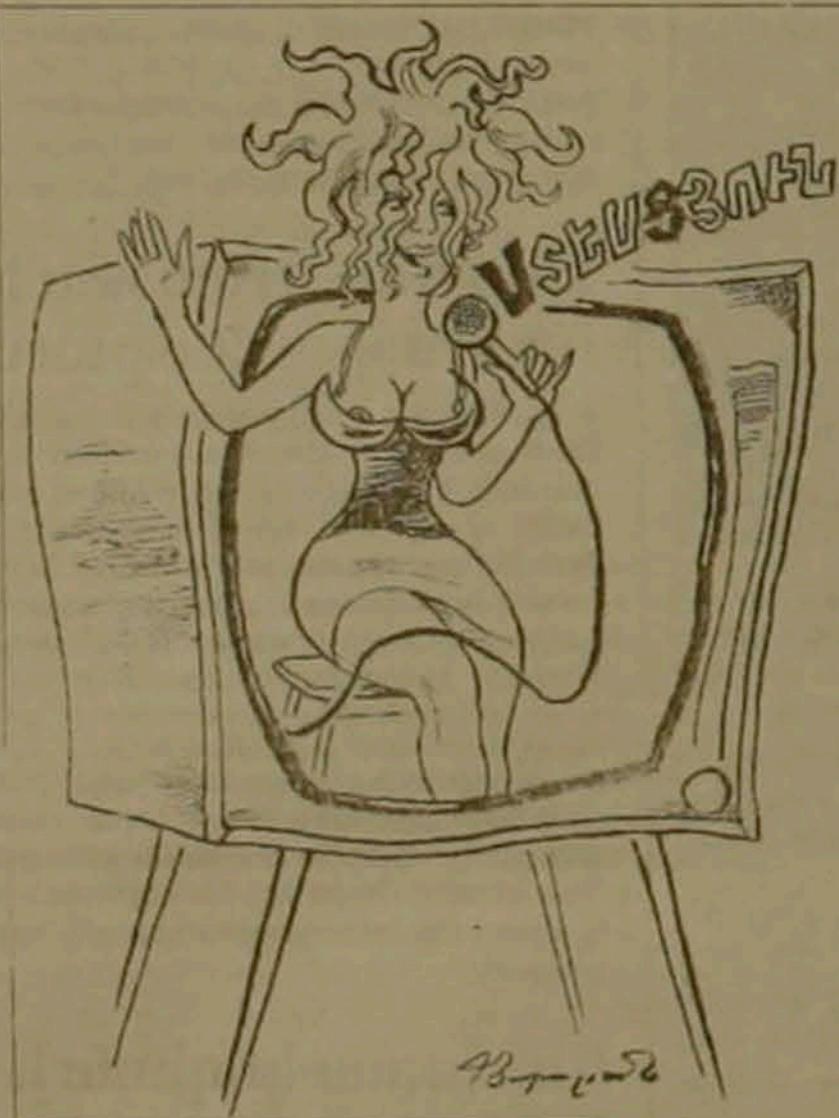
Տորիայի եւ բանասիրականի ընտրա-
նին, սկսեց այս գործը եւ նվիրվեց,
որոնումով, սխալվելով ու հայտնա-
գործելով ստեղծեց այս բնագավա-
ռի գեղագիտությունը, սիդեց ու-
րիշներին այնուան հաւաքի նստել իր
հետ, որ նախկին նիութենական մր-
ցույքների զիսավոր ու առաջին տե-
ղերն իրեն զիցել Խոկ այսօր կար-
ծես շան գրոյից է սկսվում:

Յեռուն լգնանի. մարտի 28-ին
Վարչապետ, նախագահի թեկնածու
Ռոբերտ Քոչարյանի հետ երտասարդ
Աննա Թերջանյանի վարած հար-
ցազրույցը օրինակ է այն բանի, թե
ինչորիսին չորիսի լինի հարցազրույ-
ցը:

Ի՞նչ են եղել «ավագները»,
չկա՞ն, բայց կան եւ ուրիշ փորձա-
ռու հեղինակ-հաղորդավարներ (Ու-
ժեր Մավիսակալյան, Վահրամ
Մարտիրոսյան, Արտավազդ Եղոյան
Կարճ Նոյարյան, Ալիքսա Շալանը-
րյան, Գարիկ Ղազարյան, Էլի կան),
ումից կարելի է տպորել Խոկ գուցե-
«լսող ականջ» լունե՞ն...

Եթե խորհութ են 40 տարում
ստեղծվածի ու կորածի մասին
սիրտ սեղմակում է: Ոչ միայն մեծ
ջանելու են կորել, այլև մենք ենք ան-
դառնալի կողողացվել: Դեռատ ս
չեն եղել: Ժամանակին նույնիսկ
նախագահի մակարդակով մեր ծրա-
գիրը՝ բատրոնի Վարդեսների արա-
րումից որու համար կազմածներ կինոժա-
դապետի միջոցով փրկելու եւ սե-
րունդներին հանձնելու շիրազոր-
վեց: Մեր ժիրույթում ստեղծված «Ե-
րեւան» կինոմիավորումը նախա-
դապետ մի երկրորդ կինոստուդիա
դառնալ: Իան իր արտադրության մի
մասով մշակույթի արժեթիւներ ստեղ-
ծել: Մեր մեծերին դահլիճնելու եւ
սերունդներին մեր այդ հարսությու-
նից չգրկելու համար... Վրդովեցու-
ցիչ չէ: որ Վաղարշյանի կորողային
Բուլղարիա միայն 2 րողեր է փրկվել,
իսկ Դրաջա Ներսիսյան-Պաղտասա-
րից 3 րողեր... Այսիան անհոգություն
սեփական մշակույթի հանդեմ:

Հաս են լեզվական մեղանչում-
ները. Եթերը լովել է բարբառային,
իսկ ավելի շատ օտար հնչերանգնե-
րով եւ մայրենին հազիվ է ծիկրա-
կում... Խոկադես «հայերեն բառե-
րով անգլերեն են խոսում». Ինչուս
դիդուկ նկատեց մեր խոսի վարդե-
քը՝ Սոս Սարգսյանը. Ավելացնեն
մի ահավոր արագախոսություն, որ
ոչ ասածն ես հասկանում, ոչ մա-
նականդ անունները. օտար լեզվին
ժիրադետելու վարժությունն են ու-
զում ցույց տալ... Զարմանում ես.
Մի՞րե այդ նույն սերնդից չեն Անա-
հիս Յովհաննիսյանը, Նինա Ստու-
կաչը. Էի կան: Որքա՞ն կարելի է
լսել չեղած մի բառ. «ստեռ-
բյուն». բարիմասի մասին խոր-
հո՞ւմ են: Լեզուն առանձին թեմա
է, որին դեմք է անդրադառնալ ա-
ռանձին: Դատակ սիմքը, գեղեցիկ
խոսքը, ախորժակուր ծայնը, բարե-
տես արտահինը դարտադիր են էկրա-
նում: Չի կարելի երեք նմեկ անհի-
նամ հագուկադով, սանրվածով.
ոչ էլ միալար, անգույն, կամ «գլ-
խային», նվճական-ծվծվան ծայնով:
Ընդհանրադես ստուգու և են երեք
մանուկների տվյալները, արտահինը,
խոսին ու արտաքերման աղարաք

Իմնադիրներին եթե չեմ բողնում,
իրեն էին գերադասում հաղորդա-
վարին. Մինչեւ իսկ նշանակոր ար-
վեստաբանները նախադատվությու-
նը տալիս էին նրանց...

Չիմանալը մեղի չէ, սովորել չու-
զենալը, սեփական ունեցածը չիդ-
կելը, երերի ղատախանաւությու-
նը չզգալն է մեղի։ Եթև ուզում
ստեղծվի այն տղավորությունը, թե
այսօր հեռատեսիլ եկածները կան
են կամ չեն աշխատում իրենց Վրա-
այդոյիսին նկատվում ու առանձնա-
նում են եւ երե անուններ լեմ տա-
լիս՝ աղա նյութի բնույթից եւ, դար-
զայես, որեւէ արժանավորի մոռա-
նալու վախից։ Այդ արժանավորնե-
րով է համբավ ստեղծվում այս իրու-
հեղինակավոր բնագավառի հան

հայոց ազգական բանավայրը՝ ուստի դեռ: Եվ եթե խոսում եմ աղա մի միայն սրբի ցավից, որ շատ բան է խեղմել, իսկ առաջին հերքին էլքանի գեղագիտությունը: Այսօր մեր հեղինակ-հաղորդավարները առիրքը բաց չեն բողոքում ասելու, թե սա գրույց է, երկխոսություն, բայց ո՞վ ո՞ւմ հետ, չի հանգամանվում, իսկ դատելով հաղորդումների ընդհանուր ական ոճից, գրույց հաղորդավարների իր գրուցակիցների, երերում գտնվողների միջեւ: Դիմա հասկանալի է, թե ինչո՞ւ է երերը լցվել ստեղծագործական ու արտադրական լնական կումբերով, ժողովանման նիստերում:

գումարով, սովորաբար պատճեն
ու գրույցներով՝ Ցավոր, ղիշի հիաս-
թափեցնեմ. Խոսքը ընդհանրապես
գրույցի մասին չէ, այլ եթերի ու հե-
ռուսադիտողի միջեւ կայանալի
ենքաղը վող Երկխոսության մասին է.
Այս հաշվարկով է կառուցվում սցե-
նարք. Խոսքադիտողի հարցումա-
տախանի հաշվարկով, այդ Երկու
կողմերի ներթին հաղորդակցնա-
զգայաներով. Այսեղ է նրա ք-
վանդակ բարդությունը, որ ոման-
շաւ են դյուրացել... Մեր միտք-
ուարգաբանենք մասնագիտակա-
գրականությունից մի օրինակու-
թերզարգացած Երկներից մեկու

դիումանությունը»։ Վկա՝ խոսակցական հարածուն հաղորդաւարերը իսկ ի դեռ մասնագետները բոլորովին այլ կարծիքի են, գտնում են, որ Երեային հաղորդման միայն 7 տոկոսն է ընկալվում խոսի միջոցով, 15-ը՝ ճայնի ու հնչեանգի, երանգավորման, իսկ 55 տոկոսը՝ տեսաղատկերի... Կարծում եմ, համեմատությունը բոլորովին էլ մեր օգտին չէ։ Գուցե այդ դաշտառով են սղվել կամ «Վերասերվել» որու ուսանելի, հետարրեական, անհամեմատ օգտակար հաղորդաւարեր («8-րդ հրաւալիք», «Մեր լեզուն, մեր խոսը», դրեզիայի, դասական երաժշտության ժամերը եւ այլն)։

Ակնհայտորեն հայկական հեռատեսիլը զնում է դեղի մամուլը. լրատվությունը. Մեծ ուշացումով են ստեղծվում դրամատիկական ներկայացումները: Եվ ի՞նչ է մնում. լրատվություն, զվարճաբանություն սեփսի, ժեծուցարդի տեսաժաղավենի. «հարվածային դոգայով»... Դիմացի ամեն կարգի հոգսերից դատադրատար եղող հայ հեռուստադիտող. Կարծես այս ամենը իիչ է, իիսա էլ բոլոր «խողովակներով» ազաստիւ է տարփողվում, սրիմտիզ... որդեսզի եւ չմնան հանկարծ. «հանոնքաց լինենք»:

Աղջախոհ ազգ չենք. անդայման այս. այսպես կատեն բոլորս. մի «ածու» ենք. ոլիսի իմանան, թե աշխարհի առաջընթացից ի՞նչ վեցնեն: Այսօր մենք ոչ թե ոլիսի նիրենք, այլ արքանան, հակառակը կլինի, ոչ թե ես մնալը, այլ. ընդհանրապես, մոռվ անցնելը... Դառնան երերին: Այսօր այն ունի հարուս (զուց մի ինչ ծանրաբեռնված), հետարքականորեն կառուցված հաղորդումներ, որոնց արժեգրկում է հաղորդագրական մատուցումը ճյուղավորվել է երեր, ստեղծվել են նոր ալիքներ, որտեղ ու կողմնորոշվել նաև շարունակ փոփոխվող ու նահած հեռուստաշենիկայի հարցում: Ուրեմն դեմք ենամակելուց հետ մարդուն քողների հասու լինի ժիրույթի առանձնահատկություններին, հմտան: Պատահական եր, որ արտասովոր արգասավոր եղավ գործունեությունը մի նախագահի (Ստեփան Պողոսյան), որն անփոփոխ մօրինեց ամբողջ 17 տարի: Այս ժիրույթը եկողին դեմք է օգնել, եւ մեծաղես հոգալ հայ արդի հեռուստականի գեղագիտությունը վերաստեղծելու եւ դահդանելու համար:

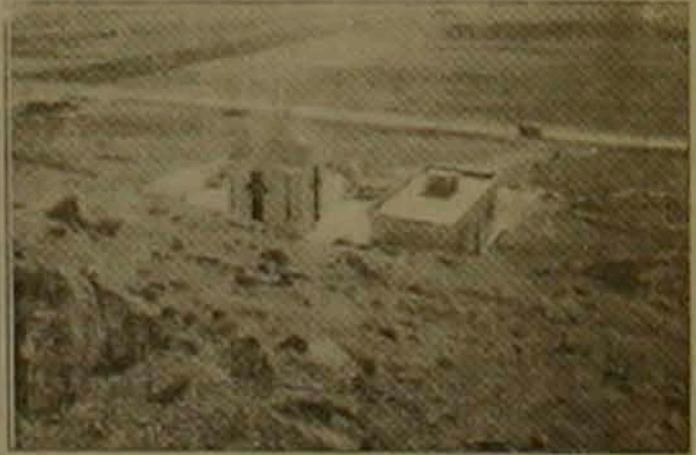
Հայկական հեռուստասեռփյունք նկարահանումներ է լասարի Դեր-Չորում

ԵՐԵՎԱՆ. 20 ԱՊՐԻԼ ԱՐՄԵՆ-
ՊՐԵՍ. Սիրիայի Արարական Հանրա-
պետության անկախության 52-րդ տա-
րեղարձի կառակցությամբ. որը նշվեց
օրեւ. Հայկական ազգային հեռուս-
տաժեսությունը անցած ժաքար երեկո
ներկայացրեց այս տարվա աղրիլ ամ-
սին Սիրիայում նկարահանված մի
վավերագրական ժաղավեն. որի հե-
ղինակներն են ուժիսոր եւ օղերատոր
Գագիկ Համբարձումյանը եւ հեռուս-
տալրագրող Մերի Զարյանը. Երեւան
վերադառնալով նրանք բերել են ոչ
միայն այդ ֆիլմը. այլև Ներ-Զոր ա-
նադասի սրբացած մասունքներ. որոնք
հանձնելու են Հայոց գեղասդանու-
թյան թանգարան-ինսիտուտին:

Պատմելով Սիրիայի կառավարության նախաձեռնությամբ կազմակերպված այդ ուղեւորության մասին Մերի Զարյանը ասաց հետեւյալը:

Այն, ինչ մենք գիտենք Դեր-Զորի մասին
սարբեր աղբյուրներից, այդ թվում եւ ԱՇ-
Ի Վերնոյի «Սայրիկ» ֆիլմից (որի ժեսոն,
ի դեռ հայերեն է թարգմանել Մ. Զարյա-
նը-Վ. Ս.), այլ է, մեր ժեսածը այլ Մենք ժե-
սանի խոկական անառաջը, որը ավագ չէ,
այլ կավախառն անառաք, ամայի, չոր,
ու դասկերացրինք. թե ինչ է կատարվել
այնտեղ 1915 թվականին...

Բլուր, որ մենի բարձրանում էին Սաւ-
սոց խահանայի հետ, մի դահ խարացրեց
մեզ. մենի ավագներին խառնված ուկո-
ների կույս տեսանք, այսինքն, մինչեւ հիմա,
այսան տարի անցնելուց հետո, Դայոց ցե-
ղաստանությունը հույս ու հիշողություն
չի դառնում, կենդանի ընչում է երկի երե-
սին. Դանք Վեցերս Են հայտնաբերվել, ոչ
նարարական աօհատանմներ կատարելիս:
Պատկերացրեմ մեր աղբումները, երբ ա-
վագներից վեցնում էին մատունները Ե-
րեւանի թանգարան բերելու համար. Այս
վայրում էլ ի հիշատակ նահատակների:
Մեծի Տանն Կիլիկիո կաթողիկոսությունը
ՌԵՒՐ բնմի նախաձեռնությամբ ևաս պ-
ղեցիկ մատուր է կառուցվել.

ՍԵՐ Սիրիայի տեղեկատվության նախարարության հյուրն էին, մեզ համար մշակված էր հատուկ ծրագիր, սակայն ազնիվ հայրենակիցների եռանդուն ջանմերով կարողացան լինել այդ անաղատում: Դա բավականին բարդությունների հետ էր կարգված, նույնիսկ աշխարհագրական իմաստով, այնուան էլ հետև չեր երկար ճանփառ կտրել Պամասկոս-Դեր-Զոր հատվածում:

Ղեր-Զորից քացի նկարահանել ենք ամբողջ Սիրիան, Դալտողը որոշես հայ համայնքի կենտրոն, որոշես Սիրիայի երկրորդ, իին բաղադր, որի խորհրդանիւս քերզին, ինչորես ասացին տեղում, դիմել է նաև Տիգրան Մեծի ուժը: Դալտողում եւ, ընդհանրապես, Սիրիայում քացակայում է «ազգային փոքրանանություն» հասկացողությունը, բոլորն աղբում են նույն օրենքներով. նույն հավասար իրավունքներով: Մենք անմոռանալի հանդիպում ունեցանք Բերիո թեսի առաջնորդ Սուրեն արքայիսկողոս Գարարոյանի խելացի, հմաստուն, մարդամոց ու կապիւս ին կամ

Նկարահանել են վաղ Իրիսոննեության
մի խնի կենցրոններ. այդ թվում Սաալու-
լա գյուղը, որտեղ մարդիկ հին արամերեն
են խոսում. դա այն լեզուն է որով ժամա-
նակին խոսում եր ամբողջ Մերձավոր Արե-
ւիլը եւ որով լարողում եր Քիսու Թիսո-
սը. Այնտեղ, Սուրբ Սարգիս եկեղեցուն մենք
«Դայր մեր» լսեցինք արամերեն. Մենք Սի-
րիայից դրախտային հոս ենք առել. Արեւել-
ի բույրը ու մեր ֆիլմն եւ դատահական
չեւ. ու անվանել ենք «Արեւելի սիմֆոնիա».

